

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-118)

Apr (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 95)

579. வாசஸ்பதி:

ஐந்தாவது வேதமாக உள்ள ஸ்ரீமஹாபாரதத்தின் பதியாக உள்ளவன். இதனால் வாசஸ்பதி: என்னும் திருநாமம் கொண்டான்.

580. அயோநிஜ:

ஸாரஸ்வத அவதாரத்தின்போது எம்பெருமானின் வாக்கிலிருந்து உண்டானதால் அயோநிஜ: என்னும் திருநாமம் கொண்டான். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-37) - அத பூயோ ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்வா போ சப்தேந அநுவாதயந் ஸாரஸ்வதீம் உச்சசார தத்ர ஸாரஸ்வத: அபவத் - அதன் பின்னர் மீண்டும் மூன்று உலகங்களையும் படைத்தான்; "போ" என்னும் சப்தத்தை உச்சரித்து, ஸரஸ்வதியை உச்சரித்தான்; அதன் மூலமாக ஸாரஸ்வதன் தோன்றினான் - என்றது காண்க.

581. த்ரிஸாமா

ப்ருஹத், ரதந்தரம் மற்றும் வாமதேவ்யம் ஆகிய மூன்று ஸாம கானங்களால் பாடப்படுபவன்.

582. ஸாமகா:

தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தினால் உண்டான மகிழ்ச்சி காரணமாக அப்படிப்பட்ட ஸாமங்களைத் தானும் பாடுபவன். இப்படியாக உள்ள அவனது அனுபவத்தின்

காரணமாக மற்றவர்களையும் பாடும்படிச் செய்வன். தைத்திரீய உபநிஷத் (3-10-5) – ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே – ஸாம கானங்களைப் பாடியபடி முக்தன் உள்ளான் – என்றது.

583. ஸாம:

தன்னைப் பாடுபவர்களின் பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கவல்லவன்.

584. நிர்வாணம்

இப்படியாகத் தன்னைப் பாடியதால் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவர்களுக்கு உயர்ந்த கதியாக உள்ளவன்.

585. பேஷஜம்

தீர்க்கவே இயலாத ஸம்ஸாரம் என்னும் கொடிய வியாதிக்கு மிகவும் உயர்ந்த மருந்தாக உள்ளவன். மஹாபாரதம் – நாராயணாத் ருஷிகணா: ததா ஸித்தா மஹோரகா: தேவா தேவர்ஷயச்சைவ யம் விது: துக்கபேஷஜம் – நாராயணனிடமிருந்து ரிஷிகள், ஸித்தர்கள், பெரிய நாகர்கள் ஆகியோர் தோன்றினர்; தேவர்கள், தேவரிஷிகள் போன்றவர்களும் அப்படியே தோன்றினர்; ஸம்ஸாரம் என்னும் துக்கம் நிறைந்த வியாதிக்கு ஏற்ற மருந்தாக அவர்கள் நாராயணனையே அறிந்தனர் – என்றது காண்க.

586. பிஷக்

வியாதியின் மூலகாரணத்தைக் கண்டறிந்து, அதற்கேற்ற சிகிச்சையைச் செய்வன். ச்ருதியில் – வேதாந்த விஜ்ஞாந ஸுநிச்சிதார்த்தா: - அனைத்தும் அறிந்தவனாக நிச்சயம் செய்தனர் – என்றது காண்க.

587. ஸந்யாஸக்ருத்

அவன் எப்படிச் சிகிச்சை செய்கிறான்? ஸந்யாஸத்தால் ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து சிகிச்சை செய்கிறான். அதாவது உலகவிஷயங்களின் மீது வைராக்யத்தையும், “நான், என்னுடையது” என்பது போன்றதான அபிமானங்களையும் ஸாத்விகமான ஸந்யாஸம் மூலமாக அழிக்கிறான். அதாவது ஸந்யாஸம் மூலம் ரஜஸ், தமஸ் போன்றவற்றை போக்குபவன். இங்கு ஸந்யாஸம் என்பது பரந்யாஸம் – நம்முடைய பாரத்தை அவனிடம் ஒப்படைத்தல்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 118)

1-1-8 ஹேயத்வா வசநாத் ச

பொருள் - ஸத் என்பதற்குத் தாழ்வு உரைக்கப்படாத காரணத்தால் அது ப்ரக்ருதி அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - இங்கு ஜகத்காரணமாகக் கூறப்படும் ப்ரதானம் என்பது ஸத் என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டிருந்தால், மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவனாக இருந்த ச்வேதகேதுவிற்கு உபதேசம் செய்யும்போது, இது மோக்ஷத்திற்கு விரோதியாக உள்ளதால் தள்ளப்பட வேண்டியதாகும் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விதம் அங்கு உரைக்கப்படவில்லை. ஆனால் அந்த ஸத் என்பதே அடையப்பட வேண்டிய இலக்காகப் பின்வரும் வரிகளில் கூறப்பட்டது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய்
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் - உயிர் பிரியும்வரை மட்டுமே மோக்ஷம் பெற காலதாமதம்

1-1-9 ப்ரதிஜ்ஞாவிரோதாத்

பொருள் - ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விரோதமாக உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - ஸத் என்பதை ப்ரதானம் என்று கொண்டு, அதனை ஜகத்காரணம் என்று கொண்டால், இங்கு ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள கருத்துடன்

முரண்பாடு ஏற்படும். எப்படி? இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவை அறிந்தால் (அதாவது ஸத் என்ற வஸ்துவைப் பற்றி அறிந்தால்), உலகில் உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களைப் பற்றியும் அறிந்ததாகிவிடுகிறது என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கூறும் வாக்கியத்தைத் தெளிவான காரணம் காண்பித்தே விளக்கவேண்டும்; ஜகத்காரண வஸ்துவாக உள்ள ஸத் என்பதை அறிந்தால், அதன் கார்யமான இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்கள் ஆகியவற்றை அறிந்ததாகவே ஆகிறது - என்பதே இங்கு காட்டப்படுகிறது. அதாவது இங்கு காரணப் பொருளுக்கும், கார்யப்பொருளுக்கும் வேறுபாடு காணப்படவில்லை என்பதால் இந்த வாக்கியம் ஏற்கப்படத்தக்கதே ஆகும். ஆனால் ஸத் என்பது ப்ரதானத்தைக் கூறுவதாகக் கொண்டால் இங்கு முரண்பாடு உண்டாகிறது. எப்படி? அறிவற்ற ப்ரதானத்தை அறிந்தால் உலகில் இருக்கின்ற அறிவுள்ள சேதனங்களை அறிதல் என்பது பொருந்தாது; காரணம் சேதன வஸ்துக்கள் ப்ரதானத்தின் அறிவற்ற தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

1-1-10 ஸ்வாப்யயாத்

பொருள் – ஜீவன் தனக்குக் காரணமான ஸத்தில் உறங்கும்போது லயிப்பதாகக் கூறப்படுவதாலும்.

ஸித்தாந்தம் – இனி கூறப்போகும் காரணத்தாலும் ப்ரதானம் என்பது ஸத் என்ற பதத்தால் கூறப்படவில்லை என்பதை உணரலாம். ஸத் என்ற பதத்தால் கூறப்படும் வஸ்து குறித்து உரைக்கும்போது கீழே உள்ள வாக்கியங்கள் கூறப்படுகின்றன:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-1) – ஸ்வப்நாந்தம் மே ஸோம்ய விஜாநீஹி – கனவுகளுடன் கூடிய உறக்கநிலை என்பது பற்றி நான் கூறுவதை அறிவாயாக.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-1) - யத்ரைதத் புருஷ: ஸ்வபிதி நாம ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி ஸ்வமபீதோ பவதி தஸ்மாதேநம் ஸ்வபீதீத்யாசஷதே ஸ்வம் ஹ்யபீதோ பவதி - ஜீவன் உறங்கும்போது ஸத் என்பதுடன் கூடியவன் ஆகிறான். தனக்குக் காரணமான அதில் சென்று

லயிக்கிறான். இதனால்தான் உறங்குபவனை ஸ்வபிதி என்பர். தனக்குக் காரணமான ஸத்தில் அல்லவோ அவன் லயத்தை அடைகிறான்?

இதன் மூலம், உறங்கும்போது இவன் தன்னுடைய காரணமாக இருக்கின்ற ஸத் என்பதில் சென்று ஒடுங்குவதாக இங்கு கூறப்பட்டது. ப்ரளயத்தின்போதும் அனைத்து வஸ்துக்களும் தங்களது காரண வஸ்துக்களையே சென்றடைந்து, அதிலேயே லயிக்கின்றன. அசேதனமான ப்ரதானம் என்பது அறிவுள்ள ஜீவன்களின் காரணப் பொருளாக இருக்கமுடியாது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் (6-8-1) – ஸ்வமபீதோ பவதி – தன்னிலேயே ஒடுங்குகிறான் – என்று கூறப்பட்டது; அதாவது ஜீவன் மீண்டும் தனது ஆத்மாவாகிய பரமாத்மாவில் சென்று லயிக்கிறான் எனப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் நாமரூபங்களைப் பற்றிய ப்ரகரணத்தில் சேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மம், அதன் ஆத்மாவாகவும் நின்று, சாதாரண ஜீவனைக் குறிக்கின்ற “ஜீவன்” என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது – என்று தெளிவாக உள்ளது. இந்த வரியின் கருத்து என்னவென்றால் ஜீவ சப்தம் மூலம் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் என்பது ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது எந்தவிதமான நாமரூப பேதங்களும் அற்றதாக, ப்ரளய காலத்தைப் போன்று உள்ளது என்பதாகும். ஆக இத்தகைய ப்ரஹ்மமே ஸத் என்னும் பதத்தால் கூறப்படுவதாகும். இதனால்தான் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-1) - ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி ஸ்வமபீதோ பவதி – ஸத் என்பதுடன் தொடர்பு கொண்டவன் ஆகிறான்; அதிலேயே சென்று லயிக்கிறான் – எனப்பட்டது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 118)

மூலம் - ஆனாலும், அநந்யார்ஹ சேஷபூதனாகத் தன்னைத் தெளிந்து பரமை காந்தியாயிருக்கிற இவனுக்கு தேவதாந்தர த்வாரங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் அவற்றை இதிகர்த்தவ்யதையாக உடைத்தான பக்தியோகாதிகளும் ஐகாந்த்ய விருத்தங்களன்றோ? சுத்த யாஜிகளுக்கன்றோ பரமைகாந்தித்வம் கூடுவது என்னில் - இது பாஷ்யாதிகளின் நிஷ்கர்ஷம் தெளியாமையடியாக வந்த சோத்யம். எங்ஙனையென்னில் - ப்ரதர்த்தநாதி வித்யைகளில் பரமாத்மா இந்ந்ராதி சரீரகனாக முமுஷுவுக்கு உபாஸ்யன் என்று அறுதியிட்டார். வித்யாங்கமான வர்ணாச்ரம தர்மங்களிலும் அவ்வோ தேவதைகளைச் சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கிற பரமாத்மாவே ஆராத்யனென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில தேவதைகளைப் பற்றினாலும் பலாந்தர காமனையாலே தன்னுடைய நித்யநைமித்திகங்களுக்குப் புறம்பான தேவதாந்தராந்வயம் வரிலும் பரமைகாந்தித்வத்துக்கு விருத்தமாம். பலாந்தர ஸங்கமுமின்றிக்கே பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாகத் தேவதைகளை வைத்து அக்நயாதி சப்தங்களை விசேஷ்ய பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தும், ஸாஷுதாப்யவிரோதம் ஜைமிநி: என்கிற ந்யாயத்தாலே அக்நீந்ந்ராதி சப்தங்களை ஸாஷுதாத் பகவத் வாசகங்களாக அநுஸந்தித்தும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுமிடத்தில் விதிபலத்தாலே பரமைகாந்தித்வ விரோதம் இல்லை.

விளக்கம் - ஆனால் மற்ற யாருக்கும் வசப்படுவதோ அல்லது கைங்கர்யம் செய்வதோ அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே தான் அடிமை என்று தன்னை உணர்ந்து பரமைகாந்தியாக ஒருவன் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்யும்போது மற்ற தேவதைகளின் தொடர்பு கொண்ட செயல்களைச் செய்வதும் (அக்னி, சூரியன் போன்ற தேவதைகள்), அவற்றை பக்தியோகத்தின் அங்கமாகக் கொள்ளுதலும் அவனுடைய தன்மைக்கு பொருத்தம் அற்றவையாக உள்ளன அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்ற எந்த தேவதையின் தொடர்பும் கொள்ளாதவர்களுக்கு அல்லவோ பரமைகாந்தி என்னும் நிலை உண்டாகும்?

என்று கேட்கலாம். இத்தகைய சந்தேகம் என்பது ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற க்ரந்தங்களைப் பற்றிய தெளிவு பிறக்காத காரணத்தால் உண்டாகின்றன. எப்படி என்றால் - ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரதர்த்தந மது வித்யைகளைக் குறித்துக் கூறும் பகுதிகளில் முமுக்ஷு ஒருவன், இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களின் அந்தர்யாமியாகவே ஸர்வேச்வரன் உள்ளான் என்றும், ஸர்வேச்வரனின் சரீரமாகவே அந்தத் தேவதைகள் உள்ளன என்றும், இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கவேண்டும் என்றும் தெளிவாக உரைத்தார். வித்யைகளின் அங்கமாக உள்ள வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இயற்றும்போது அந்தந்த தேவதைகளைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவே ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்றும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆனால் சுதந்திரமாக மற்ற தேவதைகளை அண்டினாலும், மற்ற பலன்களின் ஆசை கொண்டு தன்னுடைய நித்யநைமித்திக கர்மங்களைத் தவிர மற்ற கர்மங்களை இயற்றும்போது மற்ற தேவதைகளின் தொடர்பு உண்டானாலும் பரமைகாந்தி என்னும் தன்மைக்கு பாதகமே உண்டாகிறது. ஆனால் மற்ற பலன்களின் எந்தவிதமான ஆசையும் கொள்ளாமலும், மற்ற தேவதைகள் அனைத்தும் பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களாகவே உள்ளன என்ற எண்ணத்துடனும், அக்னி போன்ற பதங்கள் அவர்களைத் தனது சரீரமாகவே கொண்ட பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன என்ற எண்ணத்துடனும் தன்னுடைய நித்யநைமித்திக கர்மங்களை இயற்றுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-29) - ஸாக்ஷாத்ப்யவிரோதம் ஜைமிநி: - அக்னி என்னும் பதம் பரமாத்மா என்னும் சப்தத்தை உணர்த்துவதாகக் கொள்வதில் விரோதம் இல்லை என்று ஜைமிநி கருதுகிறார் - என்றபடி அக்னி, இந்த்ரன் போன்ற பதங்கள் எம்பெருமானையே குறிப்பதாக எண்ணியபடியும், இவ்விதமாகவே தன்னுடைய கர்மங்களை இயற்றுவதாலும் பரமைகாந்திக்கு எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாவதில்லை.

மூலம் - ஆனாலும், அபிசாராதிகளை விதித்த கட்டளையிலே சாஸ்த்ரப்ரரோசநாதிகளில் அபிஸந்தியாலே அதிகாரி விசேஷத்திலே உபாஸநாதிகளை விதித்ததத்தனையன்றோ? முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனுமே. ஆகையாலன்றோ

அத பாதக பீதஸ்த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத
விமுக்தாந்ய ஸமாரம்போ நாராயணபரோ பவ

என்று தர்மதேவதை தன் புத்திரனுக்கு உபாஸநாதிகளை ப்ராப்யவிரோதிகளென்று நினைத்து நிந்தித்ததென்னில், அதுவும் அத்யந்த அநுபபந்நம். எங்ஙனையென்னில் - அபிசாராதிகள் பல விசேஷமடியாகவினே அநர்த்தஹேதுக்களாயின. இங்கு பலம் மோக்ஷமானபடியாலே அம்முகத்தால் அநர்த்தப்ரஸங்கமில்லை. ஏகாதிகாரி

விஷயத்திலே ஏகபலத்துக்கு குருவாயிருப்பதொன்றை உபாயமாகக் காட்டி லகுவாயிருப்பதொன்றிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கிறது என்கை விவக்ஷித விபரீதம். அங்கத்திலே அங்கிபல நிர்தேசமாய் ஸ்துதிமாத்ரமாயிறே அப்போது பலிப்பது. ப்ராப்யத்துக்கு இன்னது அநுரூபமென்னுமிடம் சாஸ்த்ரவேத்யமாகையாலே யுக்திமாத்ரத்தாலே ப்ராப்யவிரோதம் சொல்லவொண்ணாது. ஆகமஸித்தங்களில் ஒன்றை விருத்த தர்க்கங்களாலே பாதிக்கில், துல்ய ந்யாயத்தாலே ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரம்தானும் ப்ரமானமன்றிக்கேயொழியும். அத பாதக பீதஸ்த்வம் என்கிறவிடத்திலும் பாதக சப்தத்தாலே உபாஸநாதிகளை நிந்திக்கிறதென்கைக்கும் ப்ரமானமில்லை. ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு விஹிதங்களாகையாலே பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டும் யதாதிகார பரிக்ராஹ்யங்கள்.

விளக்கம் - ஆனால் ஒரு சில சாஸ்த்ரங்கள் அபிசாரங்களை (பில்லி, ஏவல் போன்றவை) விதித்துள்ளன. இது போன்றே ப்ரபத்தி போன்றவைகளில் நம்பிக்கை உண்டாக்குவதற்காக சாஸ்த்ரம் பக்தி என்பதை உபாயமாக விதித்தது. ஆக இவற்றை இயற்றவேண்டும் என்னும் கட்டாயம் விதிக்கப்படவில்லை. மோக்ஷத்தை விரும்பும் ஒருவனுக்கு உபாயமும் பலனும் ஒருவனே ஆவான். ஆகவே பலனாக உள்ள எம்பெருமானை அடையத்தக்க உபாயமும் எம்பெருமானாகவே உள்ளதால், பக்தியோகம் உபாயம் அல்ல என்றே தேறுகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே தர்மதேவதை தன்னுடைய புத்ரனாகிய தர்மனுக்கு விஷ்ணுதர்மத்தில் (66-72) - அத பாதக பீதஸ்த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத விழுத்தாந்ய ஸமாரம்போ நாராயணபரோ பவ - தர்மனே! நீ பாவங்களுக்குப் பயந்தாய் என்றால் மற்ற செயல்களைச் செய்யாமல் எப்போதும் நாராயணனையே அடையவேண்டியவனாக எண்ணியபடி இருப்பாயாக - என்றாள். ஆக தர்மதேவதையும் உபாஸனை போன்றவைகளை அடையப்படும் இலக்கிற்குத் தடையாகவே எண்ணியதைக் காணலாம். இவ்விதம் சிலர் உரைப்பதும் பொருந்தாத வாதங்களே ஆகும். எப்படி? அபிசார கர்மங்கள் அனைத்துமே தீயபலனைக் கருத்தில் கொண்டு இயற்றப்படுவதால், அவை தீயதே ஆகும். ஆனால் பக்தியோகமானது மோக்ஷம் என்னும் உயர்ந்த பலனை அளிப்பதால் இவ்விதம் தவறான பலனை அளிப்பதாகாது. உலகில் எளிதான ஒன்றை உதாரணமாகக் காண்பித்து, கடினமான மற்றொரு செயலில் ஒருவனை ஈடுபடுத்த முயல்வதையே காணலாம் அல்லாமல், கடினமான ஒன்றை உதாரணமாகக் காண்பித்து எளிய செயலைச் செய்விப்பது வழக்கம் அல்ல. இங்கு அதே போன்று கடினமான பக்தியோகம் என்பதைக் காண்பித்து எளியதாக உள்ள ப்ரபத்தி மீது ருசியை உண்டாக்கிவதாகக் கூறுவது பொருந்தாத வாதமாகும். மேலும் இவர்களது வாதத்தின்படி - அங்கியாகிய ப்ரபத்தியின் பலனாக மோக்ஷம் உள்ளது; ஆனால் ப்ரபத்தியின் அங்கமான பக்தி என்பதற்கும் மோக்ஷம் பலனாகக் கூறப்படுவது வெறும் அர்த்தவாதமே (பக்தியைப் புகழ்வதற்காகவே) - என்றாகிறது. ஆகவே இவர்களைப் பொறுத்தவரையில் பக்தி என்பது மோக்ஷத்தை அளிக்காது

என்பதாகிறது. இவ்விதம் கொண்டால் பக்தி என்பதை ப்ரபத்தியின் அங்கமாக இவர்களே கொண்டதாகிறது; ஆனால் இந்தக் கருத்து இவர்கள் உண்மையில் ஏற்காத ஒன்றாவதால், முரண்பாடு உண்டாகிறது. ஆக இவர்களின் வாதம் தள்ளப்படுகிறது. அடையப்படும் இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனை, அவனாலேயே ஏற்கப்படுவதான அவனை அடைவிக்கக்கூடிய உபாயம் என்பது சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக மட்டுமே அறியக்கூடியது. ஆகவே வெறும் யுக்தியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு “பக்தியோகம் பலனுக்கு ஏற்ற உபாயம் அல்ல” என்று தள்ளுதல் சரியான செயல் அல்ல. ஸ்ருதிகளால் கூறப்பட்ட ஏதேனும் ஒன்றை, த்தாழ்வான வாதங்கள் மூலமாக மறுப்பது என்றால், அதே காரணம் மூலமாக ப்ரபத்தி உட்பட அனைத்துவிதமான சாஸ்த்ரங்களும் ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்று தள்ளிவிடலாம் அல்லவோ? இவர்கள் மேலே கூறிய - அத பாதக பீதஸ்த்வம் - என்னும் விஷ்ணுதர்ம வாக்கியத்தில் பாதகம் என்னும் பதம் மூலம் உபாஸனை போன்றவைகள் தள்ளப்படுகின்றன என்று கூறுவதற்கு எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை. ஆகவே பதி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுமே மோக்ஷம் அடைய விரும்பும் ஒருவனுக்கு விதிக்கப்பட்டதால், அவரவர்களின் அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப இவற்றில் ஒன்று உபாயமாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 74)

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர
ஜந்மங்களையாசைப்பட்டார்.

அவதாரிகை - பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யக்காதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த்ய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறர் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடன் தொடர்பு இல்லாத பிறப்பு என்பது சான்றோர்களால் பழிக்கப்படுவதாகும் என்று உரைத்தார். அடுத்து ஸர்வேச்வரனுடன் தொடர்பு கொள்கின்ற விலங்குகள், தாவரங்கள் போன்ற பலவும் பெரியோர்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்விதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, “வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம்” இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச்செய்தே, “வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே”, “மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே”, “செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே”, “தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே” என்று - திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறாப்பேறாக வாசைப்பட்டா ரென்றபடி.

விளக்கம் - இரண்டாவது வர்ணம் என்று கூறப்படும் உயர்ந்த சூத்ரிய வம்சத்தில் பிறந்த ஏற்றத்தை உடையவர் ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் ஆவார். வாசிகை: பசுடி ம்ருகதாம் - சரீரத்தால் செய்யப்படும் பாவங்களால் மரம், செடி போன்ற பிறப்பையும், வாக்கினால் செய்யப்படும் பாவங்களால் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளின் பிறப்பையும் மனிதன் அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ற விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் போன்றவை பாவங்களால் உண்டான பிறவிகளாக உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது குலசேகராழ்வார் கீழே உள்ள பல வரிகளில் அருளிச்செய்தபடி, ஆதிசேஷனின் அவதாரமாகவே உள்ள திருமலையுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாலேயே, அந்தந்த விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களின் பிறவிகளை வியந்து பாராட்டி, இந்தப் பிறவிகள் கிடைத்தற்கு அரியவை என்று கொண்டாடினார்:

- பெருமாள் திருமொழி (4-1) – வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே
- பெருமாள் திருமொழி (4-2) – மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே
- பெருமாள் திருமொழி (4-4) – செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே
- பெருமாள் திருமொழி (4-5) – தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அவதாரிகை – இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஆசைப்பட்டதுடன் நிற்காமல், தாழ்ந்த பிறவியைத் தங்கள் மீது ஏறிட்டுக் கொண்டவர்கள் (அதாவது தாங்கள் அந்தப் பிறவிகள் என்று எண்ணியவர்கள்) குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “இனி இதுக்குமேலில்லை” என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்மயாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர் தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமை யாயிருக்கும்

அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, “மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்”, “என் மகன் கோவிந்தன்”, “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்” இத்யாதியாலும், “ஆயர்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்”, “நாமும் நம் பாவைக்கு”, “ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதாயிருந்துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோப ஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக் கொண்டார்களென்கை.

விளக்கம் - இதற்கு மேல் சிறந்த பிறவி இல்லை என்னும்படியான உயர்ந்த குலத்தில் அவதாரம் செய்து, தன்னுடைய வித்யை போன்ற பலவற்றாலும் தன்னுடைய குலத்தில் உள்ள மற்ற அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவராகத் திகழ்ந்தவர் பெரியாழ்வார் ஆவார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-8-10) - வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல - என்று கூறும்படியான மேன்மை கொண்ட அவரைப் போன்றே, ஏதும் அறியாத சிறிய வயதிலேயே, வேதங்களின் சாரங்களில் உள்ள ஆழ்பொருளை அறிந்தவர்களில் தலைமையாக நிற்பவளாக அவரது திருமகளான ஆண்டாள் திகழ்ந்தாள். இவர்கள் இருவரும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் மீது கொண்டிருந்த அனுபவத்தில் பேசுவதன் காரணமாகக் கீழே உள்ள பல வரிகளை அருளிச்செய்தார்கள்:

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-1-9) - மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-4-1) - என் மகன் கோவிந்தன்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-8) - பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்
- திருப்பாவை (1) - ஆயர்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்
- திருப்பாவை (2) - நாமும் நம் பாவைக்கு
- திருப்பாவை (28) - ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்

மேலே காணப்படும் முதல் மூன்று பாசுர வரிகளால் பெரியாழ்வார் தன்னை யசோதையாகவும், அடுத்துள்ள மூன்று வரிகளால் ஆண்டாள் தன்னை ஆயர்குலச் சிறுமியாகவும் எண்ணியது காண்க. இப்படியாக இவர்கள், தாங்கள் அவதரித்த குலத்துக்கு மூன்றாம் குலமாக உள்ளதால் தாழ்ந்துள்ளதும், திருப்பாவை (28) -

அறிவு ஒன்றும் இல்லாத - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதும் ஆகிய ஆயர்களின் குலத்தை எந்தக் குறையும் காணாமல் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படியாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம் பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷ ப்ரயுக்தமான தாரதம்யா வஸ்தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதான் ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறா ராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசைப்பட்டதும், தங்களை அவர்களாகவே எண்ணிக் கொண்டதும் இருக்கட்டும்; சரீரம் நீங்கிய பின்னர் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் எப்படி இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அல்லது சரீரத்துடன் கூடியுள்ளபோது காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அல்லாமல், சரீரம் நீங்கிய பின்னர் அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஏற்படும் நிலை என்ன என்று கேட்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், “ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவதூ:” என்கிறபடியே - ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையா யிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஆத்மஸ்வரூபமானது உள்ளது உள்ளபடி பிரகாசிக்காதபடி, எல்லையற்ற காலமாக அந்தப் பிரகாசத்தை மறைத்துக் கொண்டு இருப்பதும், ஆத்மாவிற்கு இயல்பாக இல்லாமல் நடுவில் வந்து புகுந்து கொண்டதுமாக அவித்யை போன்ற தோஷங்கள் உள்ளன. இவை ஸர்வேச்வரனின் கருணை காரணமாக மீண்டும் வந்து தலைக்காட்டாதபடி அடியுடன் நீங்கக்கூடும். இவ்விதம்

நீங்கினால், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-27) - ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்தநா நாரீணா முத்தமாவதா: - பெண்களுக்கு உரிய அனைத்துவிதமான லக்ஷணங்களுடன் கூடியவரும், அனைத்துப் பெண்களிலும் உயர்ந்தவளாக இருப்பவரும் ஆகிய சீதை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெண்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அனைத்துத் தன்மைகளும் சற்றும் குறைவில்லாமல் உள்ளவளாக, தன்னைத் தவிர மற்ற பெண்கள் அனைவரையும்விட உயர்ந்தவளாக இருக்கின்ற பெரியபிராட்டியாரின் நிலை தானாகவே அந்த ஆத்மாவிடமிருந்து வந்து சேரும் என்று கருத்து.

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதெங்கனே யென்னு மபேசைஷயிலே அத்தையுப்பாதிக்கிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அத்தகைய ஒற்றுமை எப்படிப்பட்டது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்சுலேஷத்தில் தரிகை, விசுலேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்த அவித்யாதி தோஷதயா பரிசுத்தமானவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகார ஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்குமென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, “கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பான்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக இவ்விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமைப்பட்டிருத்தல் (அநந்யார்ஹசேஷத்வம்), அவனை மட்டுமே தஞ்சம் என்று நம்பியிருத்தல் (அநந்யசரணத்வம்), அவனை மட்டுமே இனிமையாக வஸ்துவாகக் கொண்டிருத்தல் (அநந்யபோக்யத்வம்), அவனுடன் கூடியிருந்தால் மட்டுமே உயிர் தாங்குதல், அவனை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தரியாமல் இருத்தல், அவனால் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுதல் என்றுள்ள ஆறு தன்மைகள் மூலமாக

அடியுடன் தோஷங்கள் நீங்கப் பெற்றதான தூய்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு - இத்தகைய ஆறு தன்மைகளைப் பரிபூர்ணமாக இயல்பாகவே கொண்டுள்ள பெரியபிராட்டியுடனான ஒற்றுமை ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஆறு தன்மைகளால் ஒற்றுமையைத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணியதன் காரணமாகவே பெரிய திருமொழியில் (3-7-9) - கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள் - என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார். கடந்த இரண்டு சூர்ணைகளும் ப்ராஸங்கிகமாக வந்தன (ப்ராஸங்கிகம் என்றால் - இந்த இடத்துடன் தொடர்பு இல்லை என்றபோதிலும், கூறவேண்டும் என்னும் நினைவு வந்ததால் கூறுவதாகும்).

241. த்ருஷ்டத்திலுத்தகர்ஷ மஹங்காரத்திலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்தகர்ஷ மஹாங்கார ராஹித்யத்தாலே.

அவதாரிகை - இனி, அவர்களுக்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷ்டத்தில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவர்கள் (குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், ஆண்டாள்) உயர்ந்த பிறவிகளை விரும்பாமல் தாழ்ந்த பிறவிகளை விரும்புவது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான் நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்தகர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழ்ப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

விளக்கம் - உயர்ந்த குலப்பிறப்பு, செல்வம் போன்ற பலவும் இந்த உலகில் ஏற்படும் பயன்கள் என்பதால் உண்டாகின்றன; ஆனால் இவற்றால் ஏற்படும் மேன்மை என்பது, விச்வாமித்ரன் போன்று, தங்களுக்குள்ள நிலையைக் காட்டிலும் உயர்வைத் தேடும்படியாகச் செய்விக்கின்ற அஹங்காரத்தால் ஏற்படுவதாகும்.

அவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருத்தல், அவனுக்கே கைங்கர்யம் செய்தல் போன்ற பலவும் அந்த உலகில் ஏற்படவல்லவை ஆகும்; இவற்றால் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் மேன்மை என்பது, இவற்றின் வளர்ச்சியில் உண்டான ஆசை காரணமாகப் படிப்படியாகத் தேய்கின்ற அஹங்காரம் இல்லாமையால் உண்டாவதாகும்.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்களிழவு பேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் என்பது பேற்றை இழப்பதற்கும், அஹங்காரம் இல்லாத தன்மை என்பது பேற்றை அடைவதற்கும் எவ்விதம் காரணமாகின்றன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகனான ப்ரஹ்மாவாய், “த்விபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ” என்றும், “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்றுமில்லாமையாலே தத்ராஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், “முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா” என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத்ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

விளக்கம் - இப்பிறவியில் மேன்மை உண்டாவதற்கு காரணமாக உள்ள அஹங்காரம் என்பதைக் கொண்டவனாக உள்ள நான்முகன், கீழே உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ப எம்பெருமானை நீண்டகாலம் இழப்பதற்கு, அவனது அஹங்காரமே காரணமாகிறது:

- த்விபரார்த்தாவஸானே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ - தாமரையில் பிறந்த நான்முகனே! உன்னுடைய ஆயுட்காலமான இரண்டாவது பரார்த்தத்தின் முடிவில் என்னை அடைவாய்
- முதல் திருவந்தாதி (56) - கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்

இவ்விதம் அஹங்காரம் கொள்வதற்குக் காரணம் ஏதும் இல்லாததால், அஹங்காரம் அற்றவளாக, க்ருஷ்ணனைத் தவிர தனது இடதுகை மற்றும் வலதுகை வேறுபாடு கூட அறியாதவளாக சிந்தயந்தி என்ற ஆயர்குலப்பெண் இருந்தாள். இவள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-520) - முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா - கண்ணனையே எண்ணி மூச்சடைத்து முக்தி பெற்றாள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளைப் பெற்றுத் தருவதாகவே "அஹங்காரம் இல்லை" என்னும் தன்மை இருக்கும் என்று கருத்து. ஆகவே அஹங்காரம் மற்றும் அஹங்காரம் அற்ற தன்மை ஆகிய இரண்டும் முறையே அவனை இழப்பதற்கும், அடைவதற்கும் காரணமாக உள்ளன. இதனால்தான் குலசேகராழ்வார் போன்றவர்கள் அஹங்காரம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள உயர்ந்த பிறவிகளை எண்ணாமல், அவை இல்லாத தாழ்ந்த பிறவிகளையே எண்ணினர் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 84)

1.7.1 பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று

துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்

அறவனை ஆழிப்படை யந்தணனை

மறவியை யின்றி மனத்து வைப்பாரே.

பொருள் - பிறப்பு என்பதால் ஏற்படவல்ல பலவிதமான துன்பங்கள் நீங்குவதற்காக ஆத்ம அவலோகநம் என்று கூறப்படும் கைவல்ய உபாஸநம் செய்தபடி, அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் அற்றவனாகவும், தானாகவே ப்ரகாசிக்கும்படி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற ஆத்மாவின் நிலையை அடையவேண்டும் என்று கைவல்யார்த்திகள் எனப்படும் சிலர் முயல்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களும் - தர்மமே வடிவமாக உள்ளவனும், சக்ரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், மிகவும் தூய்மையானவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, தாங்கள் எண்ணுகிற பயனை அடைவதற்கு மறக்காமல், ஆனால் அந்தப் பயனை அடையும் பொருட்டு த்யானித்தபடி உள்ளனரே! இது என்ன செயல்!

அவதாரிகை - இப்படி நிரதிசய போக்யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறார்.

பொருள் - இவ்விதமாக எல்லையற்ற இன்பத்தை அளிக்கவல்லவனும், இனிமையாகவும் ஆகிய இவனை விடுத்து, தாழ்ந்த மற்ற பலன்களை வேண்டி நின்று, அவை கிட்டியவுடன் இவனை விட்டு அகன்று செல்கிறார்களே என்று நிந்தனை செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று) “ஜராமரண மோக்ஷாய” என்று இருப்பாருமுண்டு கேவலர்; அவர்களைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று) - “பிறவித்துயர் அற” என்றால் “பிறப்பினால் ஏற்படும் துன்பங்கள் விலகும் பொருட்டு” என்று பொருள். இத்தகைய ஒரே பலனை மட்டும் எண்ணியபடி சிலர் இருக்கக்கூடும். இவர்களைக் கேவலர் என்று உரைத்தார். கேவலர்கள் இத்தகைய குறிக்கோள் மட்டுமே உள்ளவர்கள் என்பதற்கு ப்ரமாணம் என்ன என்று காட்ட, ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையில் உள்ள வரியை உரைக்கிறார். கீதை (7-29) - ஜரா மரண மோக்ஷாய - பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகியவற்றில் இருந்து விடுபடுவதற்காக என்னை அடைந்து - என்று அவனே உரைத்ததைக் கூறுகிறார். இப்படியாக உள்ள கேவலர்கள் பற்றி உரைக்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தின் பொருளும், இந்த கீதா ச்லோகத்தின் பொருளும் ஒத்து இருக்கிறது. எப்படி? பிறவித்துயரற = ஜராமரண மோக்ஷாய; ஞானத்துள் நின்று துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் = தே ப்ரஹ்ம தத் விது:; ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பார் = மாம் ஆச்ரித்ய. ஆக இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டவர்களையே இந்தப் பாசுரம் உரைக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும், பகவத் ப்ராப்தி காமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேச்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திம ஸ்ம்ருதியும்; இனி, பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடி என்னென்னில் - உபாஸந ஸமயத்திலே சிறுகக் கோலுகையாலே, அதாவது அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகை. அதையிறே “வரம்பொழிவந்து” என்கிறது. அது தனக்கு அடி அவர்கள் ஸுக்ருத தாரதம்யம்; “சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிந:

அர்ஜுந” என்று அருளிச் செய்தானிறே. ஸுக்ருதத்துக்கு அநுரூபமாகவாயிற்று புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறப்பது; ருச்யநுகுணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது; உபாஸநாநுகுணமாக இருக்கக்கடவது பலம்.

விளக்கம் - ஆனால், இவ்விதம் தாழ்ந்த பலனை அடைய எண்ணும் கேவலனும் அந்தப் பலனை அடைவதற்காக உயர்ந்த ஸர்வேச்வரனை அடையவேண்டுமா, ஏதாவது தாழ்ந்த தேவதையே அந்தப் பலனை அளிக்காதோ என்ற கேள்விக்கு ”ஐச்வர்யார்த்தி” என்று தொடங்கி விடை அளிக்கிறார். ஐச்வர்யார்த்தி = செல்வத்தை விரும்புவன், ஆத்ம ப்ராப்திகாமன் = கைவல்யத்தை விரும்பும் கேவலன், பகவத்ப்ராப்திகாமன் = ஸர்வேச்வரனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதை விரும்புவன் ஆகிய மூவருக்குமே ஸர்வேச்வரனை உபாஸித்தலும் மற்றும் உயிர் பிரியும்போது ஸர்வேச்வரனின் நினைவு ஏற்படுதலும் ஒத்ததாகவே அவசியமாகிறது. சரி, அனைவரும் அவனையே உபாஸிக்கும்போது இவர்களின் பலன்களில் எவ்விதமாக வேறுபாடு உண்டாகிறது என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். உபாஸனத்தின்போது தாழ்வான பலன்களை மட்டுமே வேண்டுகையால், இவ்விதம் பலன்களில் வேறுபாடு ஏற்படுகிறது; அதாவது அவனது மேன்மையைக் கண்டவுடன் அவனிடம் ஓடிச்சென்று பற்றிக் கொள்ளாமல், நடுவில் தடுப்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல். இதனையே திருப்பல்லாண்டில் (4) – வரம்பொழி வந்து - என்றார். இவ்விதம் அவர்கள் தங்கள் முன்பாக ஒரு தடுப்பை ஏற்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள என்ன காரணம் என்றால், அவர்கள் பூர்வஜன்மங்களில் செய்த நல்வினைகளில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளே ஆகும். இவ்விதம் ஏற்றத்தாழ்வு உள்ளதால் அவர்கள் தங்கள் முன்பாக ஒரு தடுப்பை உண்டாக்கிக் கொள்கின்றனர் என்பதற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உள்ளதா என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு கீதை (7-16) – சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிந: அர்ஜுந - நான்குவிதமான நல்வினைகள் கொண்டவர்கள் என்னை உபாஸிக்கின்றனர் - என்றுள்ள அவனது வாக்கியத்தை உரைக்கிறார். இத்தகைய நல்வினைகளுக்கு ஏற்பவே அந்தந்த புருஷார்த்தங்களில் ஆர்வம் உண்டாகும். அந்தந்த ஆர்வத்திற்கு ஏற்படியே உபாஸனை என்பது கைகூடும். அந்தந்த உபாஸனைக்குத் தகுதியாகவே பலன் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பிறவித்துயர் இத்யாதி) இவனைப் பற்றி இப்பேற்றைப் பெற்றுப் போவதே! என்கிறார். “பிறவி” என்கிற இத்தால் ஜந்மம் தொடக்கமாக உண்டான மற்ற ஜந்து விகாரங்களையும் நினைக்கிறது. ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் போம்படியாக. “இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுறாமை” என்று இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிரா நிற்கச்செய்தே, இவர்களை நிந்திக்கிறதுக்குக் கருத்து என்னென்னில், இவர்க்கு விரோதி போமது ஆநுஷங்கிகமாய், பகவதநுபவம் உத்தேச்யமாயிருக்கும்; அவர்களுக்கு துக்கநிவ்ருத்திதானே உத்தேச்யமாயிருக்கும். (ஞானத்துள் நின்று) இவ்வநுஸந்தாநம் அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும், ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது. “துறவி” என்கிற இது துறக்கையைச் சொன்னபடி. “பிறவித்துயரற” என்றதினுடைய பலருபமான ப்ரக்ருதி விநிர்முத்த வேஷத்தை. “சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கிற இது - “ஞானத்துள் நின்று” என்ற அதினுடைய பலருபமாயிருக்கிறது. ஸம்ஸார தசையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோச மில்லையிறே; மோசஷ தசையில் விகஸிதமாயிருக்குமிறே. ஜ்ஞாநகுணகமுமாய், ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது. “பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று” என்றது உபாலநமானால், துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை பலமாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (பிறவித்துயர் இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட இவனை வணங்கி நின்று கைவல்யம் என்ற சாதாரண பலனைப் பெற்றுச் செல்கிறார்களே! தன்னுடைய திருவடிகளில் ஒருவன் தலைவணங்கி நின்றால், அவனுக்குத் தன்னுடைய கைங்கர்யம் என்ற உயர்ந்த பலனை அளிக்கத் தயாராக ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்; இவ்விதமாக உள்ளபோது அற்பமான இன்பமாக உள்ள ஆத்ம அனுபவம் என்ற தாழ்ந்த பலனை மட்டும் பெற்றுச் செல்கிறார்களே என்கிறார். பிறவி என்ற பதம் பிறப்பு என்பதை மட்டுமே குறிக்கவில்லை; பிறப்பு தொடக்கமாக உள்ள ஜந்துவிதமான மாற்றங்களையும் குறிக்கிறது; இவையாவன வளர்தல், தேய்தல், அழிதல் போன்றவையாகும். ஆக பிறப்பு மற்றும் மரணம் போன்ற அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நீங்கும்படியாக. திருவிருத்தத்தில் (1) - இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை - என்று இவரே அருளிச்செய்தார்; இதன்படி இத்தகைய துன்பங்களை நீக்கவேண்டும் என்று இவரே வேண்டி நின்றார் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது மற்றவர்களை இவர் ஏன் நிந்திக்கவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவருக்கு இந்தப் பிறவி நீக்கம் என்பது முக்கியம் அல்ல, ஸர்வேச்வரனை அடைந்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதே

குறிக்கோள் ஆகும். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு துன்பத்தின் நீக்கம் என்பது மட்டுமே குறிக்கோள் ஆகும். (ஞானத்துள் நின்று) - இப்படியாக உள்ள உபாஸனை என்பது ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு செல்லும் என்ற போதிலும் இவர்கள் அவ்விதம் செல்லாமல், ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தில் மட்டுமே நிலைத்தவர்களாய் உள்ளனர். துறவி என்றால் சரீரத்தைத் துறத்தல் என்பதைக் குறிக்கும். ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு நீங்குதல் என்பதே இங்கு துறவி எனப்படுகிறது. "ஞானத்துள் நின்று" என்றால் - ஞானஸ்வரூபமாகவே உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தில் நிலைத்து நின்று - என்று பொருள். இப்படி உள்ளதன் பலன் என்ன என்பதை "சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வர்" என்றார். இப்படிப்பட்ட பலனை அடைதல் என்பது மோக்ஷ நிலையில் மட்டும்தானோ? இப்படிப்பட்ட பலன் ஸம்ஸார நிலையில் கிட்டாதோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இத்தகைய ஆத்மப்ராப்தி என்பது ஸம்ஸார நிலையில் ஏற்பட்டாலும், கர்மங்களின் காரணமாக அதற்குக் குறைவு ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஆனால் மோக்ஷ நிலையில் இது போன்று இல்லை என்பதால் மலர்ந்து காணப்படும். இந்த ஆத்மவஸ்து ஞானத்தைக் குணமாகக் கொண்டும், தானே அறிபவனாகவும் உள்ளது அல்லவோ? பிறப்பால் ஏற்பட்ட அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நீங்கவேண்டும் என்று ஆத்ம ஞானத்தில் நிலை நிற்பதே உபாஸனை என்று கொண்டால் - சரீரத் தொடர்பு நீங்கி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவேண்டும் என்று உள்ளவர்கள் அதனை அடைந்து விலகுதல் என்பது பலனாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பிறவி இத்யாதி) "ஸம்ஸாரிக ஸகல துக்கங்களும் போகவேணும்" என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்ற நின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்க வேண்டியிருப்பார். (அறவனை) அவர்கள் படியையும், பலம் கொடுக்கிறவன் படியையும் பாரா, "என்ன பரமோதாரனோ!" என்கிறார். ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது. "எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷூத்ரப்ரயோஜநம் அமையும்" என்று இருக்கிறவர்களுக்கும் அதைக் கொடுத்து விடுவதே! என்ன தார்மிகனோ! என்கிறார்.

விளக்கம் - (பிறவி இத்யாதி) - "ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கியுள்ளதால் ஏற்படுகின்ற அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நீங்கவேண்டும்" என்று எண்ணியபடி ஆத்மஞானத்தில் நிலை நிற்பர்; ப்ரக்ருதியின் தொடர்பிலிருந்து நீங்கியதான

ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடையவேண்டும் என்றிருப்பார்கள். (அறவனை) - அறவன் என்றால் தார்மிகன். இப்படி மற்ற பலன்களை வேண்டி நிற்கும் இவர்களின் தன்மையையும், தன்னையே அளிப்பதற்குத் தயாராக உள்ள அவனது தன்மையையும் ஆராய்ந்து, “என்ன பரம உதாரனோ” என்கிறார்; அதாவது இத்தனை தாராள குணமா என்று வியக்கிறார். ஒருவன் விரும்புகின்ற பலன் எதுவாக உள்ளபோதிலும் அதனைப் பெறுவதற்குக்கூட ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விரும்புகின்ற தன்மையை மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் நாடுகிறான்; அதாவது இவர்கள் தன்னை ஒதுக்கி, மற்றவற்றை நாடுகிறார்களே என்ற எண்ணம் இன்றி, இதனைப் பெறுவதற்காகவாவது தன்னை நாடினார்களே என்று உதவுகிறான். இப்படியாக அவன் தன்னையே தருவதற்குத் தயாராக உள்ளபோதிலும், “எங்களுக்கு நீ வேண்டாம், நாங்கள் விரும்பும் தாழ்ந்த பலனே போதுமானது” என்று சிலர் வேண்டுகின்றனர்; அவர்களுக்கு அப்படியே அளிக்கிறானோ; இது என்ன தார்மீக தன்மையோ – என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆழிப்படை அந்தணனை) ஆத்ம அநுபவ விரோதியைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன்; அந்தணனென்று சாணிச்சாற்றோபாதி “சுத்தன்” என்று கொண்டார்களித்தனை; போக்யதையில் நெஞ்சு சென்றதில்லை. “சுத்திகுணவிசிஷ்டன்” என்றாயிற்று அவர்கள் அநுஸந்திப்பது. “கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால் தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜனத்துக்கு உறுப்பான சுத்திமாத்தரத்தையே பற்றுவதே!” என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆழிப்படை அந்தணனை) - ஆத்ம அநுபவத்தின் விரோதியைப் போக்குவதற்கு ஏற்றதான சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவன். கைவல்லத்தை மட்டுமே விரும்புவர்கள், “இவன் சாணிச்சாறு போல தூய்மையானவன், அல்லது தூய்மைப்படுத்தவல்லவன்” என்று மட்டுமே கொண்டார்கள்; அவனது இனிமையைக் கண்டு அவனை அநுபவிக்க முயலவில்லையே என்று வருந்துகிறார். “தூய்மையாக்கவல்ல குணத்துடன் கூடியவன்” என்று மட்டுமே அவர்கள் இவனைக் காண்பது. இவனது திருக்கரமும், அதில் உள்ள திருச்சக்கரமும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி நிற்கும் அழகைக் கண்டவுடன், அகன்று செல்ல இயலாமல் கால்கள் தடுமாறவேண்டும்; இதனை

விடுத்து தங்களது பயனைப் பெறுவதற்கு உதவுகின்ற இவனது தூய்மையாக்கும் தன்மையை மட்டுமே பற்றுகிறார்களே என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறவியையின்றி) இவர்க்குக் கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடி தோற்றாது; “சக்கரத்தண்ணலே” என்றால், பின்னைத் தரைப்படுமித்தனையிறே இவர்; திருமங்கையாழ்வாரும் “ஆழியோடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய அடிகளை இன்னாரென்று அறியேன்” என்று உத்தேச்ய வஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவார். பிள்ளாய்! நல்லத்தை மறக்கப் பண்ணாநிற்க, இவ்விஷயம் தீயத்தை மறவாதொழிவதே! (மறவியையின்றி) அவனுடைய போக்யதையுங் கண்டு வைத்து, தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆச்ரயியா நிற்பர்கள். மறவியை - மறப்பை; மறப்பின்றிக்கே; மறவாதே மனத்துவைப்பாரே.

விளக்கம் - (மறவியையின்றி) - சரி, இவர் அவர்களை நிந்திக்கிறாரே, இவர் அவனை மறந்துவிடுவாரோ என்றால், கையும் திருவாழியுமாக ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி நிற்கும் அழகைக் கண்டவுடன் இவருக்கு அடுத்த அடி வைக்க இயலாது. திருவாய்மொழி (4-7-10) - சக்கரத்தண்ணலே - என்று உரைத்தவுடன் மயக்கம் அடைந்து கீழே விழும்படி இவர் உள்ளார். திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (10-10-9) - ஆழியோடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய அடிகளை இன்னாரென்று அறியேன் - ஸர்வேச்வரன் என்பதை உணர்த்தவல்ல சக்கரத்தாழ்வானும், இனிமையான சார்ங்கம் என்ற வில்லையும் கொண்ட இவன் தேவனோ அல்லது மனிதனோ என்று அறிய இயலவில்லையே - எனக் கூறினார்; அதாவது கண் எதிரே நிற்கும் வஸ்துவையும் மறந்து போகும்படியாகக் கலங்குவார். உயர்ந்த ஸர்வேச்வரன், அவனது திருக்கரங்கள், சக்கரத்தாழ்வான் போன்ற பலவற்றையும் மறைக்க வேண்டாதபடி உள்ளபோது, ஒரு சில அபாக்யசாலிகள் கைவல்யத்தை மறக்காமல் உள்ளனரே! (மறவியையின்றி) - அவனுடைய இனிமை என்பதை அனுபவித்த பின்னரும் தாங்கள் வேண்டி நிற்கும் புருஷார்த்தமான கைவல்யம் என்பதை மறக்காமல் அதனையே அண்டி நிற்பர்கள். மறவியை - மறத்தலை, மறத்தல் இல்லாமல்; மறந்து போகாமல் தங்கள் மனதில் எப்போது வைத்திருப்பார்கள்.

வ்யாக்யானம் - உபாஸகபரமானால், சுடர் விளக்கம் - குணப்ரகாசகமான விக்ரஹமாகக் கடவது. அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து வைத்தும், பின்னையும் இந்நிலை குலையாதே நிற்பதே! இவ்வரிய செயலைச் செய்கைக்குத் திண்ணியராவதே இவர்கள்! "பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வார், மறவியை யின்றி, அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பாரே" இத்யந்வய:

விளக்கம் - இந்தப் பாசுரத்தை, கைவல்யத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் நிலையில் வைத்து இதுவரை பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இதனையே பகவத் உபாஸகர்களின் நிலையில் வைத்தும் பொருள் உரைப்பார்கள். உபாஸக என்றால் பகவானை அடையவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட பக்தி. இவ்விதம் கொண்டால் இந்தப் பாசுரத்தின் பொருள்: ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதால் விளைகின்ற அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் நீங்கும் விதமாக பகவத் ஞானத்தில் நிலையாக நின்று, ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு நீங்கப்பெற்று, திருக்கல்யாண குணங்கள் எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று உள்ளவர்கள் - உபாஸனம் என்னும் தர்மத்தை நிர்வாகம் செய்பவனும், அறியாமை என்ற இருளை நீக்கவல்லதான சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவனும், மிகவும் தூய்மை உடையவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, பிரிதல் என்பதே இல்லாமல் நிரந்தரமாகச் சேர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்ற பலனையும் தங்கள் நெஞ்சில் நிலை நிறுத்துவார்கள். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், சுடர்விளக்கம் என்பது திருக்கல்யாண குணங்களை விளங்க வைக்கின்ற அவனது திருமேனி என்றாகிறது. இப்படியாக அவனையும் அவனது இனிமையையும் அனுபவித்த பின்னரும், சாஸ்த்ர விதிமுறைக்கு உட்பட வேண்டியுள்ளதே என்றிருப்பார்கள். அவனது ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றில் நிலைதடுமாறி, தங்கள் உடல் மற்றும் உள்ளம் ஆகிய அனைத்தும் சிதறிப் போனவர்களுக்கு, சாஸ்த்ரங்கள் கூறியபடி இருக்கின்ற வழிமுறைகளில் த்யானம் செய்வது கடினமாக இருக்கும் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட கடினமான செயலைச் செய்யும்படியாக இவர்கள் கடினமாக உள்ளனரே! "ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி" என்ற பதங்களை ஆராய்ந்தால் "மறந்து போகாமல் இருத்தல்" என்ற மனோபாவம் ஸர்வேச்வரனுக்கு உள்ளதாக அல்லவோ பொருள் வருகிறது; பின்னர் வ்யாக்யானத்தில் "தங்களுடைய பலனை மறக்காமல்" என்று ஏன் உரைக்கவேண்டும்; இவ்விதம் மந்தபுத்தி கொண்ட சிலர் கேட்கலாம்.

இதனால் “பிறவித்துயர்” என்று தொடங்கி வரிசைப்படுத்துகிறார்; அந்த வரிசை – பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச் சுடர்விளக்கந் தலைப்பெய்வார், மறவியை யின்றி, அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பாரே - என்பதாகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 48)

45. பெருங்கேழலார்தம் பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம், நம்மேல்

ஒருங்கே பிறழவைத்தா ரிவ்வகாலம், ஒருவர் நம்போல்

வருங்கேழ்பவருளரே தொல்லை யாழியஞ் சூழ்பிறப்பும்

மருங்கே வரப்பெறுமே, சொல்லு வாழிமட நெஞ்சமே.

பொருள் - மிகுந்த பெரியவடிவம் கொண்ட வராஹப்பெருமான் தன்னுடைய மலர்ந்த தாமரை போன்ற பெரிய திருக்கண்களை நம் மீது முழுவதுமாக வைத்தான். இந்த அகால நேரத்திலும் இது போன்று அவன் நம்மை நோக்கியதால், நம்மைப் போன்று அவனுடைய தொடர்பு கொண்ட காரணத்தினால் நன்மை பெற்றவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டா? இப்படி உள்ளபோது, எல்லையற்ற காலம் யாராலும் கடக்க இயலாதபடி உள்ள ஸமுத்திரம் போன்று நம்மைச் சுற்றியபடி உள்ள பிறவி என்பது நம் அருகில் வரக்கூடுமோ? எனது மனமே! நீயே உரைப்பாயாக! ஆகவே நீடுழி வாழக்கடவாய்.

வ்யாக்யானம் - (பெருங்கேழலார்) ரக்ஷயத்தினளவன்றிறே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பிருக்கிறபடி. "மாசுடம்பில் நீர்வாரா" - ஏறுமழுக்கெல்லா மேறும்படியாக விருக்கை. "பன்றியாம் தேசு" - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே என்று கேழலான தேஜஸ்ஸுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸு போராதிருக்கை. "என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சேதியை ஈசன் வானவர்க்கென்பனென்றாலது தேசமோ". தன்னை அறியாதார்க்கு முகங் கொடுத்தவனுக்கு, தன்படியறியுமவர்களுக்குத்தான் முகங் கொடுத்தானென்றி தோரேற்றமோ?

(பெருங்கேழலார்) “சிலம்பினிடை” இத்யாதி. (தம்பெருங்கண்மலர்) பெருங்கேழலாரென்ற உடம்படையக் கண்ணாயிருக்கை. கடல் போலே பெருத்து அது நிறையத் தாமரை பூத்தாற் போலேயிருக்கை. “மஹாவாரஹஸ் ஸ்ப்புட பத்மலோசந:”. (தம்பெருங்கண்மலர்) இப்ப்ரளயங் கொண்ட பூமியையெடுத்துப் பிராட்டிக்குக் கார்யம் செய்தானாய் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைக் குளிரநோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவிருப்பு. (நம்மேல்) அவள் ப்ரஜையான நம்மேல். (ஒருங்கே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி பக்கலிலும் பாலி பாயாதபடி. (பிறழவைத்தார்) மிகவைத்தார். தம்மால் தரிக்கப் போகிறதில்லை. (இவ்வகாலம்) சருகாய்க் கிடக்கும் மரங்களுமோரோகாலத்தே தனிரும் முறியுமாய் நிற்குமதுபோலே.

விளக்கம் - (பெருங்கேழலார்) - கடந்த பாசுரத்தில் நம்முடைய முயற்சிகள் மூலம் அவனை அடைய இயலாது என்று உரைத்தவர், அவனது அருள் மூலமாக அவனைக் கிட்டினேன் என்றார். இதனை எண்ணி மிகவும் மகிழ்ந்தபடி நின்ற ஆழ்வாரிடம் சிலர், “ஸம்ஸாரத்தின் நடுவில் நின்று கொண்டுள்ள நமக்கு அவன் இவ்விதம் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தான் என்று மகிழ்கிறீர்கள். இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து சென்றவர்கள் அடைந்த உயர்ந்த பேறு என்பது நமக்கு நிலையாக நிற்கக்கூடுமோ?”, என்கிறார். ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற வஸ்துவான பூமியின் அளவு என்பதைக் காட்டிலும் பல மடங்கு பெரியதாக அல்லவோ ரக்ஷகனாகிய ஸர்வேச்வரனின் வராஹ அவதாரத்தின் அளவு இருந்தது. நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - மாசுடம்பில் நீர் வாரா - ஏறுகின்ற அழுக்கெல்லாம் நம் மீது ஏறிக்கொள்ளட்டும் என்றபடி இருந்தான். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-11) - ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே - நான் தசரதனின் புத்திரனாகிய இராமன் என்னும் மனிதன் - என்று கூறுவது போல், இந்த வராஹத்தின் தேஜஸ்ஸுக்கு முன்பாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனின் தேஜஸ்ஸும் ஒப்பாகாது என்கிறார். திருவாய்மொழி (3-3-6)- என்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சேதியை ஈசன் வானவர்க்கென்ப னென்றாலது தேசமோ - என்றது போன்று, தன்னை அறியாத வானரங்கள் உள்ளிட்ட பலருக்கும் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி நின்றான்; இப்படி உள்ளபோது தன்னை நன்றாக அறிந்தவர்களுக்குத் தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தான் என்று கூறுவது இவனுக்கு ஏற்றமாகுமோ? (தம்பெருங்கண்மலர்) - “இவன் மிகப்பெரும் வராஹ உருவம் கொண்டவன்” என்ற பெயர் பெறுவதற்கு முனைப்புடன் இருத்தல் எனலாம்; அல்லது இத்தகைய பெரிய உருவத்திற்கு ஏற்ப மலர்ந்த திருக்கண்களுடன் கூடியிருத்தல் எனலாம். கடல் போன்று மிகவும் பெரிய

உருவம் எடுத்தான்; அந்தக் கடல் முழுவதும் தாமரை பூத்து போன்று மிகப்பெரிய கண்களுடன் இருத்தல். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1- 4-26) – மஹாவராஹ: ஸ்ப்புட பத்மலோசந: - மிகவும் பெரிய வராஹ வடிவம் கொண்டவன், தாமரை போன்று மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்டவன் – என்றது காண்க. (தம்பெருங்கண்மலர்) - ப்ரளயத்தால் சூழ்ந்த இந்தப் பூமியை எடுத்துப் பிராட்டிக்கு ஏற்ற செயலைச் செய்தான்; பூமிப்பிராட்டியைக் குளிரும்படி நோக்கிக் கொண்டிருந்த நிலை. (நம் மேல்) – அந்த பூமிப்பிராட்டியாரின் பிரஜைகளான நம் மீது. (ஒருங்கே) – இப்படியாக நம் மீது வைத்த கடாசஷம் என்பது மீண்டும் பூமிப்பிராட்டி மீது கூட செல்லாதபடி இருந்தான். (பிறழவைத்தார்) – மிகுதியாக நம் மீது கடாசஷம் வைத்தான். (இவ்வகாலம்) - இப்படியும் ஒரு காலம் வந்ததே! இலைகள் உதிர்ந்து நின்ற மரங்கள் ஒருகாலம் வந்தவுடன் தளிரும் மலருமாக நின்றது போன்ற நிலை நமக்கு இப்போது ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஒருவர் நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே) ஆரேனுமொருவர் நம்மைப் போலே வரும் நன்மையுடையாருண்டோ? ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷத்வ ரஸமில்லா மையாலே யில்லை; முத்தரும், நித்யரும் அவ்வருகிலுள்ளா ராகையாலே அவர்களுக்கில்லை; பத்தர் விஷய ப்ரவணராகையாலே அவர்களுக்கில்லை; நஜீவேயம் சஷணமபிவிநாதாம் அஸிதேஷணாம்” என்கிற வைலசுஷண்யத்தை யுடையாராகையாலே பிராட்டிமார்க்கில்லை; இவரைப் போலே தாழ்நின்று இப்பேறு பெற்றாரில்லை யென்றபடி. (தொல்லையித்யாதி) பழையதாய் ஸம்ருத்தமாய்ப் பொல்லாதாய் போக்கற வளைப்பதான ஜந்மம் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் கிட்டப்பெறுமே? “மதந்வயாநாம்”. (சொல்லுவாழி மட நெஞ்சமே) கண்டதிலெல்லாம் நாக்கு நீட்டித்திரிந்த நீ சொல்லாய். “வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய்விரைபோல் விண்டுகள் வாரும் மலருளவோ” என்னுமாபோலே. மடநெஞ்சமே! எனக்கு பவ்யமான நீ வாழ்வாயாக.

விளக்கம் - (ஒருவர் நம்போல் வருங்கேழ்பவருளரே) - இந்த உலகில் வேறு யாரேனும் ஒருவர் நம் போன்று நன்மை பெற்றார்களோ? ஸர்வேச்வரன் யாருக்கும் அடிமையாக இல்லாத காரணத்தால் அவனுக்கு இந்த நன்மை இல்லை; முத்தரும், நித்யஸூரிகளும் எப்போதும் அவனருகில் உள்ளதால் அவர்களுக்கும் இந்த நன்மை இல்லை; பக்தர்கள் பகவத் விஷயத்தில் மட்டுமே நிலை நின்றபடியால் அனுபவிக்கவல்ல இந்த நன்மை அவர்களுக்கும் இல்லை; இராமாயணம்

ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - நஜீவேயம் சஷணமபிவிநாதாம் அஸிதேஷணாம் - சீதை இல்லாமல் நொடிப்பொழுதும் தரிக்க மாட்டேன் - என்ற மேன்மையைக் கொண்டதால் பிராட்டிக்கும் இந்த நன்மை இல்லை. ஆக இவரைப் போன்று தாழ் நின்று இத்தகைய நன்மையைப் பெற்றவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்று கருத்து. (தொல்லையித்யாதி) - இப்படியாக உள்ளபோது மிகவும் பழமையானதாகவும், குறையில்லாமல் வளர்ந்தபடி உள்ளதாகவும், தீமையை மட்டுமே கொண்டதாகவும், எங்கு சென்றாலும் வளைத்துப் பிடிப்பதாகவும் உள்ள பிறவி என்பது என்னுடன் இனி ஸம்பந்தம் கொண்டு, என் அருகில் வருமோ? ஸ்வாமி ஆளவந்தார் தனது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (5) - மதந்வயாநாம் - எனது வம்சத்தவர்களுக்கு - என்று ஆழ்வார் திருவடிகளே தமக்கும், தனது வம்சத்தாருக்கும் - என்றார்; இதே போன்று இங்கு ஆழ்வார் தன்னுடைய ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களுக்குப் பிறவித் தொடர்பு இல்லை என்கிறார். (சொல்லுவாழி மட நெஞ்சமே) - தாழ்வான பல விஷயங்களை உரைப்பதற்கெல்லாம் நாட்டம் கொண்டு உரைத்த நீ, இந்த விஷயத்திலும் உரைப்பாயாக. திருவிருத்தம் (55) - வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய்விரைபோல் விண்டுகள் வாரும் மலருளவோ - என்று இவரே உரைக்கவுள்ளார். எனது உள்ளமே! எனது ஸம்பந்தம் காரணமாக நீ வாழ்வாயாக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்